

Teir lögðust á fiskimannin.

Framh. av bls. 1.

vaksa um prísir fyrri fiskin hjá fiskimanninum!

Lystiligt!

Men tessverri, tað eru heilt aðrar grundir hjá afturhaldsflokkunum fyrri at ræna arbeidsmannin enn at spara fiskimanninum. Tað vilja vit í ríkligum máli koma aftur til seinri.

Vit eru seinastir fyrri nakrari skipan, sum tekur burtur av tí nógv ov lítla, sum fiskimaðurin fær.

Vit siga tí: roknið út, hvat ið ein neyðugur lønbatí til arbeidsmenninar vil minka um fiskaprisin! Og latið so ríkmannin, hur dræðtúsund intøkufelögini halda fiskimannin skaðaleysan.

Henda leiðin er farandi. Hesa leiðina vilja arbeidsmenninir krevja teir høgu harrar at ganga. Hesa leiðina skilja fiskimenn vera rættvísa.

Ikki ein einasti fiskimaður vil góðtaka, at leiðin er, at eisini arbeidsmaðurin skal fáa hungursbandið um hvörkrar sínar, meðan teir stóru skulu sleppa at sita við øllum sínum óskerðum.

Nei!!

Í hesum megu nú fiskimenn og arbeidsmenn standa saman sum ein maður.

Teir eiga hin moralska rættin til at gera tað, tí hitt skapandi og

framleiðandi arbeiði her grundarlagið fyrri øllum.

Hetta arbeiði kann ikki steðga uttan at alt steðgar og doyrr.

Men tá ið so er, megu allir skilamenn skilja, at eingin eigur sterkari rætt til at fáa síni kor hevjað, so teir kunnu liva enn fiskimaðurin og arbeidsmaðurin.

Her um skal stríðið standa!

VINKONAN VITJAR

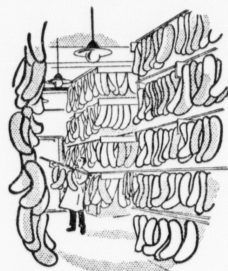
DREKKA, BREYÐ, KEKS og FRUKTA MARMULATA
FÁAST HJÁ KEYPMANNI TYGARA

Lastvognskoyring

Anton Arge (y) Húsabrugv

Tlf. 443.

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houllberg, har hundræðtals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búast“... HOULBERGs roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddaðar, vælsaltar og vælbúnar...

Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15

Leygardag 11—14

hvesa av tonnum, hittust teir har vesturi. Nú var tað soleiðis vorðið, at eingin annar enn Klávus var vanur at leita eftir reka har í bygdini, so hann mundi fara at halda, at tað var at naskast uppi á sær, um onkur annar kom vestur á Víkar. Men Ketil ætlaði ikki at smæa seg burtur. Nú hevði hann fingið loyvi at fara. Tað hevði Klávus ivaleyst ikki.

Veðrið harðnaði í hvörjum. Tað var kolandi, himmalin svartur og luftin eitt yl av stormi. Grönbleik ljós komu og skygdu, so tað hómaðust høgur eggjar og fossar í andarisi, meðan toran brakaði millum fjöllini.

Nakað út á náttina lata feðgarnir dyrnar upp. Ein hvíla kemur og ríður hurðina frá teimum. »Huff, landnyrðingurin er grimur í morgun«, heldur Ketil. So herja teir á.

Tað ræður um at ganga varliga, tí vindurin er lúrin: Stundum er deyða stilli, so hoyrist dun har burturi, sum eitt óført hjól, ið kemur rullandi, og hvirlurnar bresta á, ríva jökul av jörðini, turka áirnar at grunni og sandra tjúkkar skúrir av hvössum sjóroki niðan yvir bygdina. Húsin standa brakandi og skelva á grundunum.

Feðgarnir fara at leita eftir reka. Teir hava línu við sær, eina byrsu og hvør sín álitistav í hondini.

»Á je, sum tað er myrkt, pápin.« heldur Kálvur, »seg eri so bangin«.

»Ver ikki býttur, ungur maður ræðast. Tú amar alt ilt upp á teg við sovorðnum. Bið Jesus vera hjá okkum og lata okkum finna ein áraplankæ.«

Ja, tað skuldi Kálvur.

Tað gongur illa at finna leið. Ketil gongur undan. Hann heldur seg so hoyknan í knónum, gleivar og steytar fram fyrri sær við stavinum. Av og á dettur hann í torvgravir og hol, men fallini eru so lága, tí hann gongur so hokin fram eftir jörðini, at tað bílar ikki, hann reisir seg altíð upp aftur. Men illa letur han at: »So, nú steig eg ikki upp aftur — Nú fór eg í Harrans hendur — Hetta verður gróvin hjá mær«. Soleiðis læt hann í, hvörja ferð hann fekk eitt fall.

Hinum yngra gekk betur, hann hoyrði gjumsini, tá ið gamli fall, og varðaði seg. Hann ræddist so illa. Hann helt Illamann vera í myrkrinum, kendi á sær, at tað var eitt, sum gekk tætt aftan á honum, eitt sum hevði klour og lúrdi eftir at klóra. Vestur var, tá ið tær dunandi áirnar komu skúmandi framvið og rívu í myrkið. Ljósin skygdu og toruslógini smullu í fjöllini, tá kolnaði hann niður eftir hálsinum, og neyðarrópið sat í kvörkrinum, men hann helt

sær og bað innantanna: »Jesus veri hjá okkum, hann lati okkum finna ein áraplankæ.«

Men best sum teir ganga, nú brestur náttin og föðir morgun, ein nábleikur, ljóssvangur morgun, sum er fullur av skræddari skýferð og ógilvatni.

Tá erraðist Kálvur: »Her skal tú siggja, vit doydu ikki«. Og hann gálvaði upp í sortan á vesturhimlinum. Nú bað hann bert: »Jesus hann lati okkum fáa ein áraplankæ.«

Teir leita fram at einum seyðhúsi og seta seg at rinda möðina. Nú var best at fáa sær ein bita at eta. Teir hava ein drýl og ein válgara við sær. Ketil heldur fyrri: »Kálvur, tað er betri, tú etur válgarin, stakkalur, ungdomurin treingir til tað, ið gott er. Eg fái mær ein bita av drýlinum«.

Nei, tað vildi Kálvur ikki: »Tað er betri, tygum hava válgarin, tí eg eri sterkari enn tygum«.

Tá fór Ketil at læa: »Eg hugsi so við, at tú er sterkari, tú verður vaksinn, áðrenn eg veit av. Hvat var tað, tú fylti?«

»Fýraogtjúgu«.

»Har skal tú siggja, so er tú giftingarförur«.

Tá rodnaði Kálvur og hugdi burtur. Væl hevði hann onkuntíð fjasast við Klávusardóttur, men giftast, nei, tað fór hann ongan tíð at koma sær.

Teir máttu aftur til gongu, áðrenn teir kolnaðu, vátir sum teir vóru: »Á Jesus komi til mín«, suffar Ketil, »eg eri stívur sum ein klóta, nú eg skal reisa meg aftur. — Tað hevði betri ligið ein áraplanki fyrri okkum har niðri, tá ið vit koma oman«.

Teir koma so langt, at teir siggja oman í víkina. Lagið er gott, teir skemta sínámillum um Klávus: »Nú man hann skjótt fara frá húsum«, halda teir. »Okkurt verður hann at siga, tá ið hann sær okkum her«.

Víkin stendur í einum roki, ólögini koma hvítbroddað uttan av havi, sorast millum sker og kollsteinar, bróta í lepum inn yvir mælar og urðar, dunandi og brestast so høgt á loft, sjógvurin skolar blámandi heilt niðan í grasið, missir ferðina og rennur dassleittur og darvaður oman aftur. Í gjótum og urðargloppum liggja moldgráar skúmánnir og rúgva upp, meðan stormurin skræðir burtur av teimum í erva og sandrar flökini niðan yvir hagan.

Tá ið feðgarnir koma oman á slætt, verða teir lægmæltari og fara at smárenna, tað kemur álvara í skortarnar á teinum og nevarnir knýta seg innan í vótunum. Teir stunda við húð og hár at strondini og mestsum taka fyrri sær, meðan teir tuska oman eftir. Eyguni stara út í rokið, stundandi eftir fongi, men knóini skulvu